

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2007. évi március hó 6. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2006. évi október hó 24. napján kihirdetett **2.B.1201/2005/31.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

Elrendeli a vádlott kényszergyógyítását.

Az első fokú eljárás során felmerült és a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege helyesen: 167.179.- (egyszázhatvanhétezer-egyszázhetvenkilenc) forint.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a fellebbezési eljárás során felmerült 9.000.-(kilencezer) forint bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete miatt - mint többszörös visszaesőt - 8 év 6 hónap fegyházra és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő

beszámításáról, a bűnjelekről, továbbá kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 167.779.- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentettek be:

A vádlott és a védő enyhítés, továbbá a védő téves minősítés miatt, életveszélyt okozó testi sértés bűntette kísérletének megállapítása érdekében.

A fellebbviteli főügyészség az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt azzal, hogy az ítélőtábla a vádlott ölési szándéka tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletével szemben egyenes szándékot állapítson meg.

Az ítélőtábla a fellebbezéseket nem ítélte alaposnak és nem osztotta a főügyészi indítványt sem.

A másodfokú bíróság az iratok egybehangzó adatai alapján - figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára - az első fokú ítélet tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A vádlott - alkoholfüggősége miatt - kényszergyógyítása indokolt.

A vádlott a kocsmába - helyesen - 11 óra 50 perckor érkezett vissza.

A vádlott által okozott sérülés leírásában a szűrtcsatornát **szűrcsatornára** helyesbíti.

Az első fokú ítélet 4. oldala 1. bekezdésének utolsó mondatát - mely a vádlott szándékára vonatkozó megállapítást tartalmaz - mellőzi, tekintettel arra, hogy az nem a tényállásba, hanem az ítélet jogi indokolásába tartozik.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az ítélőtábla a fenti kiegészítésekkel, illetőleg helyesbítésekkel határozatának alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a lehetséges körben lefolytatta, melynek eredményeképpen a fenti kiegészítésekre és helyesbítésekre is figyelemmel megalapozott tényállást állapított meg. A megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére.

A vádlott által elkövetett bűncselekmény minősítése tekintetében a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, mely szerint - az eset összes körülményét figyelembe véve - kizárólag a vádlott ölési szándékára vonatható le következtetés.

Bf.I.1/2007/8.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor - a Legfelsőbb Bíróság gyakorlatára és a 15. számú Irányelvre is figyelemmel - arra az álláspontra helyezkedett, hogy a cselekményt, mint egész folyamatot kell vizsgálni, annak alanyi, tárgyi elemeit egyaránt. Ezek gondos vizsgálata után mindezekből lehet következtetést levonni a vádlott szándékára vonatkozóan.

A jelen ügyben nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott a közte és a sértett között a kocsmában kialakult, de már lerendezett vita után tett ölésre utaló kijelentést -„kicsontozlak”-, majd a kocsmából hazamenve emberi élet kioltására alkalmas, különösen veszélyes eszközt, egy 17,7 cm pengehosszúságú kést magához véve ment vissza a helyszínre, ahol szó nélkül megszúrta a sértettet bal mellkasán.

A védő az eltérő minősítésre irányuló fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az ügyben eljáró orvosszakértők egyetértettek abban, hogy a vádlott mozdulata kaszáló mozdulat volt, ami véleménye szerint kizárja a vádlott ölési szándékát. A szakértők együttesen foglaltak állást abban, hogy a vádlott vagy szúró mozdulattal okozta a sérülést vagy az általa alkalmazott kaszáló mozdulat a végén szúró mozdulatban végződött. A szakértők a vágómozdulatot egyértelműen kizárták és a tanúk sem tudtak arra konkrétan nyilatkozni, hogy milyen módon történt a sérülés okozása. A tanúk vagy nem látták, vagy nem tudták ezt a mozdulatot meghatározni, vagy ittas állapotuk miatt képtelenek voltak erre visszaemlékezni. Tekintettel arra, hogy ebben a kérdésben a szakértői vélemények egyértelműen foglaltak állást, így helyesen fogadta el az elsőfokú bíróság azt a megállapítást, mely szerint a vádlott megszúrta a sértettet.

A mozdulatsoron túl, tekintettel a vádlott által alkalmazott erőbehatásra is nem hagyható figyelmen kívül, hogy az általa alkalmazott veszélyes eszköz viszonylag kis erőbehatás mellett is, figyelemmel a támadott testtájékra is, okozhatott volna súlyos, akár halálos sérülést is.

A fenti körülményeket összességében vizsgálva az a következtetés vonható le, hogy a vádlottat nem testi sértési szándék, hanem ölési szándék vezette. E tekintetben tehát az ítéletábra mindenben osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját.

Nem osztotta ugyanakkor a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, mely szerint a vádlott ezen szándéka egyenes szándék volt. Valóban tett a vádlott ölésre utaló kijelentést, valóban különösen veszélyes eszközt alkalmazott a bűncselekmény során, azonban figyelemmel az általa alkalmazott erőbehatásra, ami kis-közepes erejű volt,

valamint a vádlott és a sértett közötti korábbi jó kapcsolatra, az ítéltábla álláspontja szerint nem igazolható jelen ügyben a vádlott egyenes szándéka. Ezért osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a vádlott a cselekményét eshetőleges szándékkal követte el.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények kiegészítésre szorulnak:

Az ítéltábla a vádlott javára további enyhítő körülményként értékelte a részbeni beismerő vallomást, hiszen a vádlott a testi sértést elismerte. További enyhítő körülmény az eshetőleges szándékkal történő elkövetés.

A másodfokú bíróság osztotta a védelem álláspontját, mely szerint jelen ügyben a kísérlet távoli volt tekintettel arra, hogy a ténylegesen bekövetkezett sérelem távol esett a szándékolt eredménytől. A másodfokú bíróság a távoli kísérletet szintén enyhítő körülményként értékelte.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülmények mellett is az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés nem oly súlyos, hogy annak a Be. 372. § (2) bekezdésében meghatározott lényeges enyhítése lenne indokolt.

A vádlott alkoholfüggő, a jelen bűncselekmény is alkoholista életmódjával függ össze, a bíróság végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte. Az elmeorvos-szakértői vélemény szerint is indokolt a kényszergyógyítása. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Btk. 75. § alapján elrendelte a vádlott kényszergyógyítását.

Észlelte az ítéltábla, hogy a nyomozás során (a tanú neve) tanú részére nem a költségjegyzék 8. tétele alatt bevezetett 1.204.- forint, hanem csak 604.- forint útiköltség került kifizetésre, erre figyelemmel megállapította, hogy a vádlott által fizetendő első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen: 167.179.- forint.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, de hivatalból eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig, a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban a vádlott védelmével 9.000.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Az elsőfokú bírósági ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt az ítélőtábla a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Szeged, 2007. évi március hó 6. napján

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Harangozó Attila s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.1/2007/8. számú ítélete és a Csongrád Megyei Bíróság 2.B.1201/2005/31. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része 2007. évi március hó 6. napján jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2007. évi március hó 6. napján

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke